

רע"פ 2517/20 - אלכס מויסייב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2517/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אלכס מויסייב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו ב-עפ"ג 46315-12-19 מיום 3.3.2020 שניתנה על ידי כב' השופטת סגנית הנשיאה ורדה מרוז

בשם המבקש: עו"ד ירון ברזילי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (סגנית הנשיאה ו' מרוז) השופטים בורנשטיין וד' עטר) בעפ"ג 46315-12-19 מיום 3.3.2020, שבנדחה הערעור המבקש על גזר דינו של בית המשפט השלום ברמלה (השופט מ' מזרחי) בת"פ 54011-08-16 מיום 26.11.2019.

2. המבקש הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, בעת שהייתו במאסר בכלא איילון, היכה המבקש יחד עם שותפו לכתב האישום אסיר אחר (להלן: המתלונן). השניים חבטו בפניו של המתלונן במכות אגרופ ובעטו בפלג גופו התחתון עד שנפל

ארצה, ולאחר מכן הוסיפו להכותו בבעיטות בפניו ובפלג גופו העליון. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן שטפי דם רבים בפניו, וחתך בעפעף התחתון שהצריך טיפול בתפרים.

3. במסגרת הסדר הטיעון לא הגיעו הצדדים להסכמה בעניין העונש, אך הוסכם על קבלת תסקיר שירות המבחן אשר יבחן אפשרות של אי-הרשעה.

בתסקיר שירות המבחן מיום 20.6.2017 ובתסקיר המשלים מיום 3.12.2017 הומלץ להעמיד את המבקש בצו מבחן למשך שנה, ולהטיל עליו ביצוע של"צ בהיקף משמעותי.

לצד זאת, חוות דעת של הממונה על עבודות שירות קבעה, בהתבסס על המלצת המשטרה, כי המבקש אינו מתאים לביצוע עבודות שירות, נוכח קיומו של יסוד סביר לחשש לפגיעה בגופו או בחייו של אדם.

4. בהחלטתו מיום 1.10.2017 קבע בית משפט השלום כי מתחם הענישה ההולם את מעשי המבקש נע בין מספר חודשים ל-18 חודשי מאסר בפועל.

בגזירת עונשו של המבקש בתוך המתחם, שקל בית המשפט לחובת המבקש את חומרת המעשה בו הורשע, תוך שהודגש כי מדובר ב"אירוע חמור של אלימות קשה" בשל כך שהמבקש ביצע את העבירה בעודו נתון במשמורת חוקית. כן ניתן משקל לעברו הפלילי המכביד, הכולל שבע הרשעות קודמות, בין היתר בעבירות אלימות, בגין ריצה עונשי מאסר בפועל.

מאידך שקל בית המשפט במסגרת שיקוליו לקולא את סיכויי השיקום של המבקש, וכן את העובדה כי מעשהו אינו מצוי "ברף העליון" של עבירות האלימות וכי לא מדובר בעבירה שתוכננה מראש אלא ב"התפרצות ספונטנית נוכח התגרות בנסיבות מיוחדות". עוד שקל בית המשפט את מעצרו של המבקש לאחר הגשת כתב האישום, ואת העובדה כי מעשיו הביאו, ככל הנראה, לשלילת האפשרות לקיצור תקופת המאסר אותה ריצה באותה עת.

לנוכח מכלול השיקולים הללו, סבר בית המשפט כי "ראוי היה להסתפק" בהטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, שכן דרך זו "לא תפגע בסיכויי השיקום ומנגד תעניק מענה לחומרת המעשה". משכך, הורה בית המשפט לממונה על עבודות שירות לשוב ולבחון את כשירותו של המבקש לביצוע עבודות שירות.

5. לאחר שהתקבל תסקיר משלים, אשר שב והמליץ להטיל על המבקש צו של"צ, ונוכח חוות דעת נוספת של הממונה על עבודות שירות שלפיה המבקש אינו כשיר לביצוע עבודות שירות בשל התנגדות משטרת ישראל, גזר בית משפט השלום על המבקש, ביום 5.12.2017, עונש של 300 שעות לתועלת הציבור; צו מבחן למשך 12 חודשים; ו-3 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור המבקש עבירה "שיש בה יסוד של אלימות".

6. ביום 27.5.2018 הגיש שירות המבחן בקשה להפקעת צו השל"צ, לנוכח ניתוק הקשר עם המבקש.

בדיון שהתקיים ביום 10.9.2019 התברר כי בעת הגשת הבקשה היה המבקש נתון במאסר בגין הרשעתו בעבירת אלימות נוספת, ומשכך נדחתה הבקשה. נקבע כי אותה עת, עם שחרורו ממאסר, יש לאפשר לו לרצות את העונש שהוטל עליו מלכתחילה בתיק זה.

7. ביום 22.10.2019 הגיש שירות המבחן בקשה נוספת להפקעת צו השל"צ, בה נטען כי המבקש אמנם התייצב בפני שירות המבחן ביום 3.10.2019 ונשלח להביא מסמכים, אולם הוא לא עשה כן, וניסיונות חוזרים ונשנים ליצור עימו קשר לא צלחו.

8. בגזר דינו מיום 26.11.2019 הבהיר בית המשפט כי "היה מצופה מנאשם זה, שיעשה את לילותיו בסמוך למשרדי שירות המבחן, עד אשר ישלים את ביצוע השל"צ, משום שבהתנהלותו מול בית המשפט, נמסרו גזרי דין והחלטות, שהן בבחינת חסד ברור המקל את דינו". בהקשר זה, עמד בית המשפט על כך שלא זו בלבד שהמבקש ביצע עבירת אלימות חמורה סמוך לגזר הדין שהקל עימו משיקולי שיקום, ובכך הוכיח כי לא השתקם, אלא שגם לאחר שניתנה לו הזדמנות נוספת לביצוע העונש המקל, ניתק קשר עם שירות המבחן וסיפק לכך תירוצים שונים.

לאור האמור, ביטל בית משפט השלום את צו השל"צוגזר על המבקש 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

9. המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי, וטען כי התקופה שבין המועד בו נקבע שעליו להתחיל בביצוע השל"צ ועד להגשת הבקשה להפקעת הצו על ידי שירות המבחן -היתה תקופת חגים, ובמהלכה היו ארבעה ימי עבודה בלבד; וכי לא היה מקום להחמיר עמו ולהטיל עליו עונש מאסר בפועל לאחר שמלכתחילה סבר בית המשפט כי יש להשית עליו עונש מאסר בדרך של עבודות שירות בלבד.

10. בפסק דינו מיום 3.3.2020 דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, תוך שקבע כי בהתחשב "בהתנהלותו המזלזלת ופורצת הגבולות" של המבקש החל ממועד גזר הדין הראשון, בדין השית עליו כעת בית משפט השלום עונש מאסר לריצוי בפועל, ואין לראות בגזר דינו משום החמרת יתר.

11. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה שב המבקש על טענותיו כפי שהוצגו בפני הערכאות הקודמות. המבקש הדגיש כי לא ניתנה לו הזדמנות ראויה לביצוע צו השל"צ, וכי החמרת עונשו נבעה מ"בחינה מחודשת" של העונש שהוטל עליו מלכתחילה.

עוד נטען כי הפער בין העונש שהוטל עליו מלכתחילה לבין העונש של 7 חודשי מאסר בפועל, יוצר כשלעצמו "תחושת אי-צדק".

לבסוף נטען כי נסיבותיו האישיות, בהן לידתו הצפויה של בנו הבכור, מצדיקות גם הן את קבלת הבקשה.

12. דין הבקשה להידחות.

כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תנתן רק במקרים נדירים, אשר מעוררים סוגיה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר נגרם למבקש עיוות דין מהותי. זאת ועוד, מקום בו בקשת רשות ערעור נסובה רק על גזר הדין שהושת על המבקש, היא תתקבל רק בנסיבות חריגות, כאשר העונש שהושת על המבקש סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת (רע"פ 4454/18 בוחבט נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (12.6.2018)).

הבקשה שלפניי אינה באה בגדרם של מקרים חריגים אלו, ודי בכך כדי לדחותה.

13. טענות המבקש ביחס לתקופה שחלפה ממועד התייצבותו בשירות המבחן ועד להגשת הבקשה לביטול הצו – העוסקות כל כולן בעניינו הפרטני – נדונו ונדחו על ידי שתי הערכאות הקודמות. כמותן, אף אני סבור כי בנסיבות שתוארו ניתנה למבקש הזדמנות נאותה, ואף יותר מכך, לרצות את עונשו ומצופה היה ממנו שיעשה כל שביכולתו כדי לעמוד בחובתו זו. ואולם, המבקש לא הסתפק באי-מילוי חובותיו ואף התעלם מניסיונותיו של שירות המבחן ליצור עימו קשר.

בנסיבות אלו, לא ניתן לומר כי החלטת בית המשפט לבטל את צו השל"צ ולגזור על המבקש עונש מאסר בפועל גרמה לעיוות דין, ודאי שלא במידה הדרושה לקבלת רשות ערעור (ראו והשוו, בשינויים המתחייבים מאופיו של ההליך, החלטתי ברע"ב 3863/18 ניסימוב נ' נציבת בתי הסוהר (17.5.2018)).

אשר למידת העונש, לא מצאתי כי העונש שהוטל על המבקש סוטה ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, בפרט כאשר בית משפט השלום הקל עימו וגזר את עונשו מתחת לרף התחתון של מתחם העונש ההולם את מעשיו.

14. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י' באייר התש"ף (4.5.2020).

ש ו פ ט